

Onder de trap
lag een enorme
baco klaar voor
indringers

zijn jas aan. In de vensterbank lagen twee gehoorapparaten en zijn kunstgebit, een mooi stilleven van de menselijke vergankelijkheid. Hij gebruikte deze hulpmiddelen nooit. In de keuken troffen we levensmiddelen aan waarvan de houdbaarheidsdatum vele jaren eerder verstreken was.

Uiteindelijk ging hij akkoord met een wasbeurt. We knipten zijn zeer lange teennagels met een nijptang. We haalden incontinentieluiers voor hem. Die liet hij, zolang ze absorbeerden, gewoon zitten. Zijn tapijt lag daarom bezaaid met gelig pulp, afkomstig uit de luier en door zijn broekspijpen naar beneden gevallen.

Zijn bel had hij uitgezet, hij ontving niemand in zijn huis. De deur ging uitsluitend open na de afgesproken code: als wij drie keer klepperden met de brievenbus. Op de onderste traprede lag een gigantische baco klaar voor indringers. De gordijnen waren ook overdag hermetisch gesloten. De thuiszorg weigerde hij, hij deed alleen zaken met zijn twee buurvrouwen. Bovendien klaagde Henk dat al die thuiszorgmedewerkers met hem naar bed wilden, omdat ze meteen bij aanvang vroegen: meneer, zullen we boven maar beginnen?

Hij werd ziek en ging naar het ziekenhuis, waar hij jonge leerlingverpleegkundigen in de borsten kneep. Henk gebod ons toen een doos uit zijn huis te halen die op de overloop in een

kast stond. Daar had hij een grote som geld cash in bewaard. De banken waren niet te vertrouwen in zijn ogen, dus hij haalde iedere maand zijn pensioen uit de muur van het plaatselijke ING-filiaal.

Hij ging naar een verpleeghuis, omdat het niet meer mogelijk was om hem in zijn natuurlijke omgeving te houden. Al die tijd verbleef hij op de diagnostische afdeling, want men raakte niet uitgeanalyseerd. Henk zelf gedroeg zich daar als de hoofdpersoon uit 'De laatkomer' van Dimitri Verhulst. Oostindisch dement noemden wij dat.

We brachten hem zijn schaakbord. Maar hij sputterde tegen: "Nou, ik heb dat zootje hier eens bekeken, maar daar valt echt geen potje mee te schaken, hoor."

Hij overleed twee jaar later op 88-jarige leeftijd. Met zijn tweeën schoven we hem in de oven van het Vlijmense crematorium.

Henk koos zelf voor de eenzaamheid. Voor ons was hij een lieve buurman, die vijftien jaar lang als een rode draad door ons leven liep.

Buitenaards authentiek, anders kan ik hem niet typeren. ■

Deze tekst sprak Mieke Kerkhof deze week uit bij verschijning van 'Kluister, twee eenzame levens'. Daarin brengt fotograaf Mo van Hal het leven van kluizenaars Henk en Pee in beeld. Van elk verkocht boek gaat 5 euro naar projecten tegen eenzaamheid en sociaal isolement. www.kluister.com